

Juny 2021

«No tothom qui em diu: “Senyor, Senyor”, entrarà al Regne del cel, sinó el que fa la voluntat del meu Pare del cel» (Mt 7,21)

Aquesta frase de l’Evangeli de Mateu forma part de la conclusió del gran Discurs de la muntanya, on Jesús, després de proclamar les Benaurances, invita a qui li escolta a reconèixer la proximitat amorosa de Déu i indica com actuar en conseqüència: descobrir en la voluntat del Pare la via més directa per aconseguir la plena comunió amb Ell en el seu Regne.

«No tothom qui em diu: “Senyor, Senyor”, entrarà al Regne del cel, sinó el que fa la voluntat del meu Pare del cel»

Però, què és la voluntat de Déu? Com podem conèixer-la?

Així ens comparteix Chiara Lubich el seu descobriment: «[...] La voluntat de Déu és la veu de Déu que contínuament ens parla i ens invita; és un fil o, millor, és una trama d’or divina que teixeix tota la nostra vida terrena i més enllà; és la manera que té Déu d’expressar-nos el seu amor, amor que demana una resposta per tal que Ell pugui obrar en la nostra vida les seves meravelles. La voluntat de Déu és allò que hauríem de ser nosaltres, el nostre veritable ésser, la nostra plena realització. [...] Aleshores repetim en cada moment, davant cada voluntat de Déu dolorosa, alegre o indiferent: “Així sigui”. [...] Descobrirem que aquestes dues senzilles paraules són una empenta potent, com un trampolí, per fer amb amor, amb perfecció, amb total dedicació allò que hem de fer. [...] I anirem composant moment rere moment el meravellós, únic i irrepetible mosaic de la nostra vida que el Senyor ha pensat des de sempre per a cadascú de nosaltres: Ell, Déu, del qual només es diuen coses boniques, grans i immenses, en les quals fins la part més petita, com un acte d’amor, té sentit i resplendeix, igual que les flors petites i variades tenen el seu perquè dins la bellesa sense límits de la natura»^[1].

«No tothom qui em diu: “Senyor, Senyor”, entrarà al Regne del cel, sinó el que fa la voluntat del meu Pare del cel»

Segons l’Evangeli de Mateu, la llei per excel·lència del cristià és la misericòrdia, que porta a la plenitud qualsevol expressió de culte i d’amor al Senyor.

Aquesta Paraula ens porta a obrir la nostra relació amb Déu, que certament és personal i íntima, a la dimensió fraterna a través de gestos concrets. Ens empeny a «sortir» de nosaltres mateixos per portar reconciliació i esperança als altres.

Un grup de nois d’Heidelberg (Alemanya) ens ofereix aquest testimoni: «Com aconseguir que els nostres amics experimentin que la clau de la felicitat es troba en donar-se als altres? Aquest ha estat el punt de partida per llançar la nostra nova acció que hem anomenat: “Una hora de felicitat”. La idea és molt senzilla: es tracta de fer feliç a una altra persona, almenys una hora al

mes. Hem començat per qui ens semblava tenia més necessitat d'amor i, per tot arreu on hem ofert la nostra disponibilitat, ens han obert les portes de bat a bat! I així ens hem trobat en un parc per portar a passejar un grup d'ancians amb cadira de rodes o a l'hospital, on hem jugat amb els nens ingressats o hem fet esport amb qui tenia alguna discapacitat. Ells estaven molt feliços, però com promet l'acció: nosaltres n'estàvem molt més! I els amics que havíem invitat a participar-hi? Primer eren encuriosits però ara que han fet la prova de donar felicitat, estan d'acord amb nosaltres: dones felicitat i, dit i fet, l'experimentes!».

Letizia Magri

[1] C. Lubich, connexió telefònica del 27 de febrer de 1992: Ead. *Santificarse juntos*, Ciudad Nueva, Madrid 1994, pàgs. 110-114.